Nagybodófalva, 1911. augusztus 26.–Budapest, 1987. november

Iparoscsaládban született, apja kerékgyártó volt. Hat elemit végzett, majd szabó szakmát tanult. 1929-ben szerezte meg a segédlevelet, később Békéssámsonra költözött, ahol belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1932-től a fővárosban élt, ahol 1935-ben tagja lett a szabószakszervezetnek. 1929-ben bekapcsolódott az illegális kommunista mozgalomba; 1937-ben szervezőbizottsági, 1938-ban vezetőségi taggá választották. 1939-ben kapcsolatba került a kommunista befolyás alatt álló szakszervezeti ellenzékkel. 1942-ben letartóztatták, tíz hónapi börtönre ítélték, majd 1943-ban hadimunkás lett a Weiss Manfréd Gyárban. 1944. március 19. után illegalitásba ment. 1945-ben három hétig szovjet fogságban volt, az MKP kérésére elengedték, majd megválasztották a szabók szakszervezete intézőbizottság tagjává. 1945. áprilistól az MKP VII. kerületi káderese, a hat hónapos pártiskola elvégzése után, 1946. januárban kerületi titkár, majd 1946. decembertől az Állami Hivatalok párttitkára volt. 1949-től a Belügyminisztérium közigazgatási főosztály vezető helyettese volt, 1950-től főosztályvezető. 1951-től egy évig az Egyenruházati és Felszerelési Vállalat vezetője, 1952-től a Könnyűipari Minisztériumban dolgozott. Előbb főelőadó volt, majd 1954-től minisztériumi párttitkár, 1957. augusztustól főosztályvezető 1972. évi nyugdíjazásáig. 1945-től a fővárosi törvényhatósági bizottság, 1950-től a Fővárosi Tanács tagja volt.